

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. július 24.
(vasárnap)

Földvári Tibor

A TANÍTVÁNY HITÉNEK PRÓBÁJA

Lekció: Jn 14,1-11

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.” Tamás erre így szólt hozzá: „Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?” Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam. Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt.” Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!” Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”

Alapige: Jn 6,1-15

Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, a Tiberiás tavának túlsó partjára. Nagy sokaság követte őt, mert látták azokat a jeleket, amelyeket a betegeken tett. Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt. Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe. Amikor Jézus körültekintett és látta, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?” Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. Fülöp így válaszolt neki: „Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset.” Egyik tanítványa, András, a Simon Péter testvére így szólt hozzá: „Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyinek?” Jézus ezt mondta: „Ültessétek le az embereket.” Nagy fű volt azon a helyen. Letelepédtek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. Jézus pedig vette a kenyeret, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak. Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaikhoz: „Szedjétek ösz-

A TANÍTVÁNY HITÉNEK PRÓBÁJA

sze a felesleges darabokat, hogy semmi ne menjen kárba.” Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek feleslegesek voltak azoknak, akik ettek. Az emberek látva a jelt, amelyet tett, ezt mondták: „Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba.” Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk magasztalunk téged és imádunk a gyülekezet közösségében, hogy te az Úr Jézusban ismertetted meg önmagadat. Dicsőítünk és imádunk téged, hogy a mi Megváltó Urunkban láthatjuk milyen kegyelmes és szerető Atya vagy. Áldunk azért, hogy Jézus tökéletesen engedelmeskedett neked. Most is azért lehetünk így együtt, hogy szavadra figyelhessünk, még jobban megismerjük téged, megismerjük a Megváltót. Kérünk arra, hogy Lelked segítsen bennünket, hogy az Írás szavain keresztül megérthessük azt a személyes üzenetet, amit mondani akarsz. Urunk, megvalljuk neked ugyanakkor, hogy néha nekünk sem könnyű hinni benned, van amikor tőlünk is azt kellett kérdezned, mióta velünk vagy és mégsem ismertél meg. Kérünk arra Urunk, hogy amikor megismerünk téged, az ne csak elmélet legyen számunkra, hanem az egész életünket meghatározó valóság. Imádkozunk azért Urunk, hogy most is add nekünk a bűnbocsánat örömét. Urunk, a te meg nem ismerésed az oka annak, hogy sokszor csak magunkkal foglalkozunk, bajainkkal, vagy a túl jó étellel, a körülményeinkkel, hogy nem törődünk veled. Bocsásd meg Urunk, ha az elmúlt héten is megbántottunk téged és egymást. Köszönjük Urunk, hogy előtted ott a bocsánat. Adj nekünk alázatos szívet elfogadni a kegyelmet. Kérünk arra Urunk, hadd tudjunk egészen rád tekinteni most, minden fáradtságot, minden mást, gondolatot, érzést vegyél el rólunk. Szeretnénk Urunk egyedül rád nézni, Jézus Krisztusban látni és így szólj hozzánk, kérünk, az ő érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Az ötezer ember megvendéglése bibliai történet is azért íratott le János evangéliumában – amit a végén megfogalmazott a szentíró Isten Lelkétől vezetve – hogy mi is, akik most olvassuk, hallgatjuk az igét, tudjuk elhinni, hogy kicsoda Jézus. Evangéliuma végén ezt írja: „Sok más jelt is művelt Jézus a tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben, ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus az Isten Fia és ezt hívén életetek legyen az ő nevében.” Tehát a tanítványai előtt, akik hittek benne, természetesen, az Úr Jézust egyáltalán nem ismerők is, akik az első században hallották ezt a történetet is, megismerhették a Megváltót, hittek benne.

A mindenkori tanítványoknak is azonban szükségünk volt a hitre. Nem abban az értelemben, hogy életemben először merjek Istenben bízni, merjem a kegyelmet elfogadni bűnbánattal, hanem a hívő élet során folyamatosan merjek hinni.

Kiderül a mostani történetben, illetve a jánosi leírásban, hogy ez a csoda nem is azért történt, hogy olyan sok ember jól lakjon, hanem, ahogy látjuk rögtön a történet elején, az Úr Jézus az egyik tanítványa, Fülöp személyét akarta tükör elé állítani lelki értelemben. Fülöp bizalmára kérdezett rá, ezért állította próba elé a tanítványokat, majd aztán a tanítvány a próbában elbukott, kiderült, hogy még nem na-

gyon tud bízni abban, hogy kicsoda Jézus valójában. De az Úr Jézus végbe vitte a csodát és az a fantasztikus, hogy még magát Fülöpöt is felhasználta a csoda végrehajtásában.

Tehát arra keressük a választ, hogy miért tette próbára Jézus ezt a tanítványát. Ezen keresztül hogyan akarta őt is megerősíteni abban, hogy higgye el, valójában ki az ő Mestere, az Úr Jézus. Merje hinni és ez határozza meg a későbbiekben az életét.

Az Újszövetségben ez az egyetlen olyan csodatörténet, amely mind a négy evangéliumban megtalálható. Márktól tudjuk meg, hogy a tanítványok éppen teljesítették missziói küldetésüket, amikor Jézus kettesével elküldte őket Izrael faluiba, városába, hogy hirdessék, eljött a Messiás, megjöttek elfáradtan a szolgálatban és Jézus fáradtnak látta őket, elhívta őket pihenni és szerette volna őket etetni is, mert nem volt rá idejük. Ezért csendes napot, hetet szervez nekik, emiatt mentek fel a hegyre. Csakhogy kiderül, a sokaság meglátta, hogy elmentek, és a jeleket, csodákat látva, követték Jézust. A szentíró azt a pillanatot ragadja meg a történet elején, amikor Jézus látja a tömeget érkezni és akkor azonnal kérdezi Fülöpöt.

A későbbiekben, ahogy tanítja a tömeget, a tanítványok már elkezdik Jézusnak mondani, hogy küldje el őket ennivalót venni, amire Jézus azt válaszolja a tanítványoknak, hogy adjanak ők ennivalót a tömegnek. Így kerül aztán András Jézus elé. A Fülöpnek feltett kérdés tehát jócskán megelőzi a csoda végbevételét.

Kiderül tehát, hogy a csoda elsősorban – itt kezdetben – a tanítványért történik. Jézus a tanítvánnyal akar foglalkozni, nem a napi szükség, a hatalmas embertömeg problémájának a megoldása az elsődleges, hanem a tanítványának személye, hite. Semmiképpen sem ördögi kísértésről van itt szó, hanem az Úr maga próba elé állítja tanítványát. A próba célja ezért mindig az, mi van a tanítvány életében, mi jellemzi a tanítvány bizalmát Ura iránt, merre-e hinni, hogy ki az ő Ura, és az mire képes.

Ez nagyon fontos a történet szempontjából, mert a kérdés – „honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek” – elsőként úgy tűnik, mintha a szükséghelyzetet célozná be. De aztán megtudjuk, hogy Jézus ezt azért kérdezte, hogy megpróbálja őt, hiszen ő maga nagyon jól tudta, hogy mit akar tenni. Lehetetlenre vonatkozott a kérdés a szükség kielégítése szempontjából, de ha a tanítvány valóban hisz, akkor mondhatta volna, hogy Uram, ez lehetetlen, de te tehetsz csodát, nálad van egyedül a megoldás kulcsa.

Amikor Isten próba elé állította az ő népét, például hallhattuk, Ábrahámnak mondta, hogy áldozza meg az ő fiát, Izsákot, akit szeretett. Vagy a napokban olvasuk, hogy Jób milyen kemény próbán ment át, noha az is kiderült, hogy őt a Sátán kísérthette, de az Úr oldaláról szemlélve, kiderülhetett Jóbnak az Úrba vetett bizalma. Az a fontos, hogy Ábrahám és Jób életétől eltérően itt egy sokkal egyszerűbb kérdéstről van szó, kenyér kérdéstről. Sok ember megetetése a probléma, de ha csak egy ember lett volna éhes, akkor sem mindegy, hogy kielégül-e az éhség érzete. Önmagában az a tény, hogy éhesek voltak, nem volt mit enni, lehetetlen helyzet, mégis egy napi szükséghelyzet volt ez esetben.

Amikor ezt a történetet olvasom, nekem mindig a Timótheus ifjúsági csoporttal tett órsei biciklis kirándulásunk jut eszembe. A vezetőkkel együtt én is elfeledkeztem arról, hogy még reggel, az elindulás előtt kell gondoskodnunk napi kenyerrünkről, ezért este döböntünk arra, hogy nincs kenyerrünk. Nem tudtuk azt sem, hogy az órsei falvakban, amikor már a boltok be vannak zárva, honnan lehetne kenyeret szerezni. Az én hitem akkor abban próbáltatott meg, hogy merek-e őszintén imád-

A TANÍTVÁNY HITÉNEK PRÓBÁJA

kozni azért, hogy az Úr adjon kenyeret. Mindig szomorúan emlékszem vissza arra, hogy ezt nem mertem igazán kérni, inkább azért imádkoztam – amikor elment egyik barátom, hogy kenyér után nézzen, hátha történhet csoda –, hogy az Úr inkább abban segítsen, hogy tudjuk elfogadni majd, ha nem lesz kenyér, hogy a fiatalok ne nagyon lázadozzanak ellenünk, akik elfeledkeztek a napi kenyérről és el tudjuk viselni a reggelig tartó éhséget. Akkor ott ez is kenyér kérdés volt, volt benne hiba, talán bűn is, mert elfelejtettünk valamit, de a lényeg, hogy a hitemet mindenképpen az tette próbára, hogy nem mertem hinni, hogy az Úr ad kenyeret az Órségben is, éjszaka akár.

A történetben bátorító, hogy ilyen kérdés kapcsán az Úr Jézus a tanítványát kívánja tanítani. Azt olvassuk, hogy ő nagyon jól tudta, hogy mit akar tenni. Szeretném megjegyezni, hogy itt jobb a Károli Biblia fordítás, mert benne van az akarat szó, ami az ősi szövegben szerepel, mert ő maga tudta, mit akart cselekedni. Ugyanis itt isteni mindenhatósága van benne a történetben, de nemcsak ez, hanem az is, hogy ő mindent tud, előre tudja, hogy mi a célja, mi fog történni és ott van az ő mindenható, mindentudó akarata is. Ez azért fontos az üzenet miatt, mert az ő akarata nem a csoda végrehajtása volt itt még, hanem, hogy megpróbálja a tanítványt. Szinte mellékes, hogy a csoda megtörténik, ami persze szintén fontos.

Ha életünk nagyobb kérdéseiről van szó, mégiscsak azt várjuk, hogy történjen meg az, amiért imádkozunk, vagy amire várunk, de az Úr szerint nem ez a legfontosabb, hanem az, hogy kicsoda ő, és ezt higgye a tanítvány, akkor is, amikor még nem történt meg semmi, de Jézus tudja, hogy mit akart cselekedni. Az ő isteni akarata a szeretetet is hordozza és a tanítványával foglalkozik, ezért próbálja a hitét.

A történet elején tehát egyszerű a kérdés, merjük-e hinni, hogy Jézus szeret minket annyira, hogy van amikor az életünk legapróbb élethelyzete, szükséghelyzete, vagy nagyobb kérdései, döntései, útja, szükségei, mind mégiscsak azért történnek, mert Jézus célja az, hogy próbálhassa a hitünket. Nemcsak fizikai, hanem lelki dolgok tekintetében.

Ha valakire Isten a családtagot bírta, hogy imádkozzon érte és szeresse hűséggel, elhordozó szeretettel, amíg az Úr meg nem nyeri magának, akkor ez is nagyon fontos szükség, fontos csodavárás, hiszen minden megtérés csoda természetesen. De amíg nem történik meg a csoda, addig is merünk bízni? Lehet, hogy az Úr ránk terheli ennek a felelősségét – Fülöpnek is mondta, honnan vegyünk kenyeret, mintha neki kellene megoldani. Természetesen az Úr ügyéről van szó, akkor is, ha érezzük, hogy felelősek vagyunk, mégiscsak az Úr ügye, ő akar valamit tenni. A történet eleje ezt is akarja hangsúlyozni, Jézus mindig tudta és tudja, hogy mit akar cselekedni. Az a kérdés, hogy ezt a tanítvány meri-e hinni, amikor még nem látja, hogy mit akar az Úr.

Kiderül, hogy Fülöp nagyon józanul, megfontoltan átgondolja a kérdésre adott választ, azok a szavak, hogy kevés, nem elég, érzékeltetik, hogy emberileg józan választ ad. Csak hát a próba éppen azt célozta be, hogy mer-e Isten szerint is gondolkodni, mer-e hit által gondolkodni.

A Példabeszédek könyvében van egy nagyon fontos mondat: „Bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.” Ez azt fejezi ki, hogy használd az értelmedet, de ne csupán arra támaszkodj, ne csupán a magad emberi értelmére, hanem bízz az Úrban és így gondolkodj, így hozz döntéseket, így adj választ az Úr kérdésére. Hittel gondolkodj és hittel élj.

Kiderül, hogy Fülöp hite nagyon kevés, nem ismerte még meg az Urat. A lekióban hallott bibliai történetből azt tudjuk meg, hogy később sem ismerte még az

Urat. Jézus fájón kérdezi meg tőle, hogy már mióta vele van és még mindig nem ismeri őt, nem ismerte meg, hogy ő és az Atya egy. Fülöp amikor azt mondja, hogy hadd ismerjék meg az Atyát, mutassa meg nekik, akkor tulajdonképpen egyfajta dicsőséges megjelenést várt volna Jézustól, valami theofániát, valami nagy, látványos csodát, menyeyit, mert akkor elhiszi, ki valójában az Atya. De Jézus akkor még mindig nincs a helyén számára. A lényeg, Fülöp még ott sem ismerte meg Jézust, majd csak a kereszthalál, feltámadás, sőt a Szentlélek kitöltetése után ismeri föl igazán, ki az Úr.

Itt sem, az ötezer ember megvendégelése csodája előtt sem, ismeri az Urat. Fülöp számíthat, de nem számol Jézussal, nem számol az Úrral, ezért adja azt a választ, amit. Ebben András is hasonló ő hozzá, Jézus elkezdett tanítani és ez után jön elő ismét a sokaság szükségének a kielégítése. András, amikor hozza a néhány kenyeret és halat, jó lett volna, ha azt mondja, itt van az öt kenyér és a két hal, de mi ez neked, hogy csodát tegyél. Ezzel szemben azt mondja: itt van Uram, de mi ez ennyinek.

Azt kell látni, hogy semmiképpen sem Jézusra néznek, még akkor sem, hogy a kérdést Jézus maga tette föl. Ő kérdez, nem azt figyelik, hogy ki kérdez, hanem amit kérdez, azt viszont hitetlenül szemlélve és válaszolva. Teljes mértékben a kérdés tartalma befolyásolja őket, de nem az, aki kérdez, elvesztek a szükséghelyzet problémájában. Ezért lenne jó, ha a történet arról szólna inkább, hogy szükség van és Jézus csodát tesz és nagyon jó, mindenki jól lakott. Nem véletlen, hogy Jézusnak sokkal fontosabb lehet, hogy a tanítványok bízzanak benne, ismerjék meg ki ő és merjenek benne bízni. Ezért fontos, hogy a történetben valóban le van írva, hogyan gondolkodik a tanítvány, amikor nem bízik az Úrban és csak a problémára koncentrálnak, nem meri hinni, még az Úr Jézus kérdése ellenére sem, hogy ő mire készül.

A tanítványok még Jézus korábban tett csodáira, jeleire sem tudnak figyelni, nem emlékeznek rá. Tény, hogy Jézus addig még nem tett az ötezer megvendégeléséhez hasonló csodát. Ezután még a négyezret is megvendégeli, de ott sem merték még mindig hinni. Még akkor sem mertek hinni, amikor a hajón mennek és nincs náluk kenyér. Hiába történtek nagy csodák korábban, számukra olyan, mintha meg sem történtek volna.

Amikor a konfirmációra készülő fiatalokkal voltam a héten Neszmélyen, több alkalommal esett az eső, vihar volt és egyik nap őszintén mertem Istentől kérni, emlékezve a csodáira, hogy legalább délután legyen szép idő, hogy tudjunk kint játszani. Az lepott meg, hogy az Úr sokkal korábban megadta a szép időt, mert már a dél-előtti alkalom kezdése idején kisütött a nap és kitisztult az ég. Nem gondoltam volna, hogy az Úr ilyen hamar válaszol a kérésemre és megjegyeztem a fiataloknak, legyünk hálásak, hogy máris szép idő lett.

Ha emlékszünk a csodákra, akkor könnyebb bízni az Úrban. Főleg, ha hálásak is vagyunk, mert aki hálát ad, az mindig emlékezik is. A történetben a tanítványok nem emlékeznek a csodákra, nincs a szívükben hálaadás, akár előre is. Nagyon beszédes, hogy Jézus a csoda megtétele előtt hálát ad az Atyának. Ez nem csak asztali áldás volt, hanem Jézus elmondta mit érez az Atya iránt, mert mint isteni Fiú bízik az Atyában és előre hálát ad.

Nemcsak a korábbi csodákra nem emlékeztek, de a bibliai történetekre sem emlékeztek. Ismerték az Ószövetséget, amint mi is, és abban egyetlen hasonló csoda van benne, ami a maga egyedisége miatt mindenképpen fontos lehetett volna a tanítványoknak, ha gondolnak rá. Ami egyszer történik meg a Bibliában, az a maga egyedisége által is beszél.

A TANÍTVÁNY HITÉNEK PRÓBÁJA

A 2Kir 4-ben nagyon hasonló kenyérszaporítás történet van leírva. Arról szól, amikor éhség van Izraelben, Elizeus idejében és valaki kenyeret és megzsundult gabonafejet hoz a prófétának: „...és hoz vala az Isten emberének első zsengek kenye-reit, húsz árpakenyeret, és megzsundult gabonafejeket az ő ruhájában, de ő monda: Add a népnek, hadd egyenek! Felele az ő szolgája: Minek adjam ezt száz embernek? Ő pedig monda ismét: Add a népnek hadd egyenek. Mert ezt mondja az Úr: Esznek és még marad is. És ő eleikbe adá, és evének, és még maradt is belőle, az Úrnak be-széde szerint.”

Végül is, húsz árpakenyér és megzsundult gabonafejek nem is lehetetlen arra, hogy 100 ember valamit egyen. A csoda nagyságát azzal is érzékeltetni akarta Isten a prófétán keresztül, hogy még maradt is a kenyérből. Nem véletlen, hogy Jézus a maradék kenyeret összeszedeti a tanítványaival, jelezni akarta, hogy még maradt is. Az Ószövetségben ott van a leírásban: „Az Úr beszéde szerint.” Tehát, valami az Úr beszéde szerint történt és nagyon nagy ajándék, hogyha merünk arra emlékezni, mit mondott az Úr korábban. A hangsúly tehát azon van, hogy mit mondott az Úr. Jézus búcsúbeszédében is, amikor az Atyáról beszél arról szól, hogy a beszéd, az is-teni szó, a bibliai kijelentés valójában őt magát jelenti számunkra, Lelke által ő az, aki az Írásban kijelentette magát.

Ha nem emlékezünk az Úr szavára, beszédére, akkor nincs mire emlékezni, ak-kor nem jut eszünkbe semmi, hogy az Úr mit mondott egy adott élethelyzettel kap-csolatban, akár kisebb, akár nagyobb bajra.

Én azt is átéltem, hogy van, amire nagyon jól emlékszem, az Úr beszédére, csak éppen még mindig nem merem elhinni. Órségi táborozásunk alkalmával az történt, hogy a falusiak elmondták barátunknak, hogy van egy pékség a közelben. Ott az Úr nem akarta megtenni azt a csodát, hogy a bolt éjjel is nyitva volt, hanem azt a cso-dát tette, hogy adott egy pékséget. Így éjfél körül meleg kenyeret ettünk és még reg-gel is friss kenyérünk volt. Ilyen csodát tett Isten. Azóta tudom, hogy Isten tud bár-mikor kenyeret adni.

Pár évvel később történt velem a szolgálati lakásomban, hogy éjszaka döbben-tem rá, hogy se kenyérem, se másom nincs. Az órségi csoda eszembe jutott, de nem volt időm elmenni a boltba, illetve a közelben nem volt nyitva bolt és azon gondol-kodtam, hogy igen, az Úr tehetne csodát. Ezért imádkoztam, de kezdtem aggodal-maskodni is. Amikor azután eldugva valahol háztartási kekszet találtam, rádöbben-tem, hogy már nem aggodalmaskodom. Az igében benne van, hogy ne aggodalmas-kodjatok, a napi szükségletekre vonatkozóan kifejezetten, ételért, italért, ruházko-dásért. Olyan szükségek ezek, amivel Jézusnak és tanítványainak is meg kellett küz-deniük a maguk idejében. Hiába emlékeztem az ígére, az Úr csodáira, azért aggo-dalmaskodtam, mert nem mertem valójában hinni, hogy az Úr milyen nagy és bár-mikor tehet csodát.

És a csoda mégis megtörtént itt is, ez a fontos. Kiderül, hogy a tanítvány nem állja ki a próbát, de Jézus tudja, hogy mit akart cselekedni. Az a szép a történetben, hogy még a tanítványát is fel akarja használni a csoda végrehajtásában. A kérdéssel ráterhelte a felelősséget valamilyen szinten, de akkor is megmaradt az ő ügyének. A tanítvány hite nem erős, nem tud bízni Jézusban. Mondhatjuk, hogy így az Úr biz-tosan nem tud használni, de kiderül, hogy a csoda végrehajtásában Jézus Fülöpöt és Andrást is fel kívánja használni, mert ő tudja, hogy mit akar. Ő szerette volna megpróbálni a tanítványát, a tanítvány itt még nem tudott hinni benne, de ez nem

változtatott azon a tényen, hogy Jézus újra és újra, ha kellett többször is, kijelenti magát az övéinek: ismerjete meg engem.

A csoda és mindaz, amit mond és ami ekörül megtörtént, azt jelzi, hogy kicsoda ő, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus. Ezért beszédes, hogy a történet felvezetésében megjegyzi János, hogy közel volt a zsidók ünnepe. Ilyenkor az emberek, a Jézust hallgató, a csodát átélő tömeg még felfokozottabb hangulatban várja, hogy jön a király, jön a Messiás. Amikor megtörtént a csoda, ilyen Messiás érkezését érezték, eljött a próféta, az aki minket megszabadít, az aki képviseli nekünk az Isten erejét és hatalmát, de látszik, hogy Jézus nem hagyja magát királlyá tenni ilyen módon. Itt a tömeg olyan királyt látott maga előtt, aki cirkuszt és kenyeret ad, aki földi értelemben hozza el a megoldásokat.

A Húsvét közelebbe viszont a történetben azt jelzi, hogy Jézus nem ilyen királyként jött. Ő nem azért jött, hogy amikor éhes valaki, annak mindig kielégítse az éhségérzetét. Jézus nem azért jött, hogy a tömegnek azt adja, amit az akar, hanem azért, hogy ezt a tömeget és a tanítványát is megszabadítsa attól, ami elválasztja őt Istentől, ami gátolja a belé vetett hitet. Az Úr Jézus Pilátusnál is arról beszél, hogy ő milyen király.

Itt ő csendben elvonult egymaga a hegyre – a többi evangéliumból tudjuk –, hogy beszélgessen az Atyával. Azért beszélt Jézus az Atyával, mert ő maga is komolyan vette, hogy az Atyával való kapcsolat a legfontosabb. Még ő is arra figyelt, hogy tudja meg mindig, hogy mi az Atya akarata. Isteni Fiúként ő is bíz az Atyában és tudatosítani akarja magában, hogy valójában miért is jött. Jézus tudta, hogy mit akar tenni, ezért történt meg mindaz, amit elvégzett a kereszten és a feltámadásával. Ott és akkor, a kereszt és a feltámadás tekintetében a tanítványok semmit sem tehettek, mert az egyedi cselekedete volt Jézusnak, minden mást az Úr Jézus a tanítványaival együtt tett, amit tett.

Mit tesz Jézus a próba után és a próbában elbukott tanítvány esete után? Maga is kiállja a próbát. Amikor a tömeg jön, hogy Jézust királlyá tegye, ez mindenképpen próba volt Jézus számára is, hiszen vállalhatta volna, hogy királyuk lesz, dicsőségesen bevonul Jeruzsálembe, kizavarják a rómaiakat, Heródest és uralkodik a néppel együtt és mindent megad a népnek, amire szüksége van. De hát Jézus nem ezért jött, itt is Jézus maga is kiállta a próbát.

Mint ahogy a megkísértésének próbájánál is kiállta a kenyérvétel próbáját, és kiállta a hatalomkérdés próbáját is. Mindent megadott volna neki a kísértő, neki csupán egy valamit kellett volna vállalnia, hogy ne az Atya legyen fölötte az Úr, hanem a Sátán. Ez is próba volt, illetve kísértés. A Gecsemáné kertbeli harca során Jézus tudta, hogy mit akar cselekedni, csak az volt a próba, hogy meg kellett harcolnia, hogy valóban azt akarja, mert úgy érezte, hogyha az Atya számára minden lehetséges, akkor, ha lehet, elmúlhatna a pohár, talán más út is van a megváltásra. Amikor azonban az Atya válaszában kimondta, hogy mit akar, Jézus is kimondta, hogy tudom Atyám, hogy mit akartam és mit akarok. Önmagában beszédes, hogy János nem az Úr Jézus imádságáról beszél a Gecsemáné kerti történetéről írva, hanem Jézus győzedelmes kijelentéséről, hogy „én vagyok” (Jn 18.).

Jézus tehát ebben a történetben is önmagáról beszél és a tanítványt azért próbálja meg a hitében, hogy az is tudhassa, hogy ő kicsoda. Már akkor is, amikor csak a szükséghelyzet mutatkozik, akkor is, amikor megtörténik a csoda, ezeknél sokkal fontosabb, hogy ki az Úr, aki teszi, ha kell. Ezért a legvégső érv az Úr tanítványának mindig az, hogy ki az én Uram. Mert ha csak az Úr marad, akkor az elég. Ezért hal-

A TANÍTVÁNY HITÉNEK PRÓBÁJA

lottuk a köszöntés ígéjében, hogy mi az Úrra hagyhatjuk a dolgainkat, teljes mértékben bízhatunk az Úrban, ő végbe viszi, amit teljesíteni akar. Ő akkor tudja, hogy mit akar, amikor mi még nem tudjuk.

Dániel barátai azért tudtak bemenni a tüzes kemencébe, mert bíztak Isten akaratában, és azt mondták, ha meghalnak, akkor is benne bíznak. Jób hűségéről olvassunk most is, ő is megpróbáltatott a hitében, az isteni igazságérzet nem volt mindig tiszta számára, de mégis csak azt mondta ki, az Úr neve legyen áldott. Ábrahám azt mondta Izsáknak, hogy majd az Úr gondoskodik bárányról, bízzuk őrá, a többi pedig a mi dolgunk. Még egy példát hadd mondjak, amikor Dávid fia meghal, mert Dávid vétkezett és ez következménye a bűnének, harcol imádságban a gyermekért, hát ha az Úr megváltoztatja a döntését, az akaratát. Isten nem változtatta meg döntését, a gyermek meghalt, de Dávid ebben megnyugodott, elfogadta mindezt Istentől, mert Dávidnak akkor már újra az Úr volt a döntő.

Nem mindig történnek csodák, van, amikor marad a baj, csak az ígéret, akár apró, akár nehezebb kérdések az életünkben, de az Úr akkor is ott van és ez a történet ebben akar bátorítani minket. Az Úr mindig tudta, tudja, hogy mit akar cselekedni. Ez az Úr a mi Urunk is, az a kérdés, merünk-e benne bízni. Filep és András még nem tudott igazán, mert nem ismerték az Urat. Merjünk bízni az Úrban!

Imádkozzunk!

Igen Atyám, mi imádunk és magasztalunk téged, hogy Krisztusban láthatjuk üdvösségünk beteljesedését. Dicsőítünk azért, hogy ő tökéletesen engedelmes maradt neked. Áldunk, hogy minden kísértést, próbát kiállt, azért, hogy mindent elvégzett értünk és helyettünk is. Köszönjük Atyánk, hogy ezért lehet nekünk is kegyelem, ezért tartozhatunk mi is hozzád, bízhatunk benned. Áldunk mennyei Atyánk, hogy még akkor is igaz ez, ha a mi hitünk is gyenge, mint a tanítványoké volt.

Köszönjük Urunk, amikor bennünket is használtál, pedig úgy éreztük, hogy lehetetlen. Szeretnénk megköszönni minden csodádat, azt is, amikor engedted, hogy mi is részesei lehettünk annak. Ezért hadd kérjük Urunk, hogy a jelenre és a jövőre nézve is merjünk bízni benned, akkor is, ha még várnunk kell a csodára.

Imádkozunk azokért a testvéreinkért, akiknek csupán napi szükségai vannak, hadd tapasztalják meg Urunk, milyen a te irgalmas gondoskodásod. Hadd kérjük Urunk, hogy a beteg és kórházban lévő testvéreinknek is adj erőt, hadd legyen elég nekik a kegyelem, ha fizikailag talán még rosszabbul is érzik magukat. Kérünk mindazokért, akikért imádkozunk, akiket szeretnünk kell a te isteni szeretetteddel, akiket elhordoznunk kell a szeretetben, és add, hogy ezt türelemmel tudjuk tenni, bízva benned, hogy te bármikor hozzád térítheted a bűnösöket. Urunk minket is magadhoz téríthetted kegyelmedből. Most is elébed hozzuk Urunk népünket, vezetőinket, kérünk, hogy ők is hadd tapasztalják meg milyen csodás Isten vagy te. Imádkozunk hívő vezetőikért.

Kérjük, könyörülj meg azokon a helyeken, ahol tragédiák történtek. Urunk az emberi gonoszság olyan nagy a földön, add, hogy a te néped merje ott is képviselni, ki vagy te. Kérünk téged arra, hogy szabj gátat minden hamisságnak és gonoszságnak. Aldd meg kérünk a táborozó ifjainkat Neszmélyen és Kismaroson, köszönjük, hogy lehet csendben lenni te előtted. Kérünk, hogy amikor majd mi is szabadságra megyünk, add hogy az lelkileg is pihenés legyen.

Ámen.